

גלמן מאיר

172373

נולד ב- 1924

התגייס ב- 1947

שרת בגדוד "דרור" (14)

נפל ב- 6.5.1948

בקרב על סג'רה

גלמן מאיר

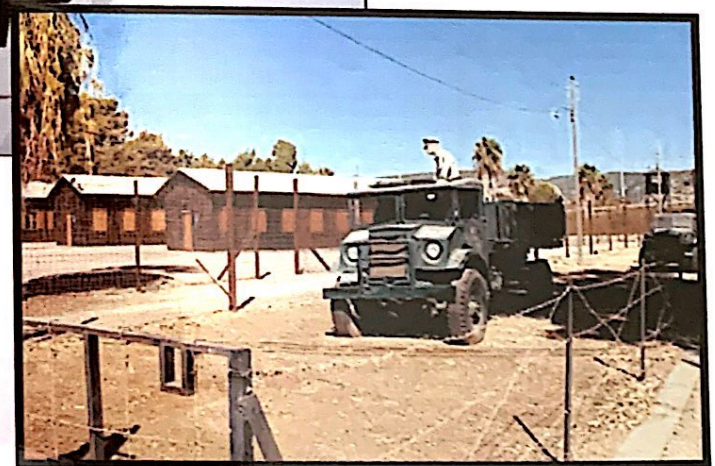

נולד ב־1924 בבריצי שבסרביה, שהיתה שייכת אז לרומניה. למד בבית־ספר עממי זתיכוני וידע גם קצת עברית. כשחזר השלטון הרוסי לבסרביה ב־1940 והוריו הסתגלו לתנאי החיים החדשים, הסתגל גם מאיר לשיטת־הלימוד החדשה והצטיין בבית־ספרו. כשהצטרפה רומניה לגרמניה במלחמה נגד רוסיה וצבאותיהן פלשו לבסרביה, נשלח עם יתר היהודים שלא נרצחו למחנות כליון אטי בסרנסדניסטריה. שם התקשר

עם שלושה נערים אחרים לכדי תאחזה לחיים ולמוות. יחד ניסו לברוח לרומניה. אחד מהם נהרג והשלושה הצליחו להגיע ולהבטיח את חייהם ולחמם בעבודה שחורה בשירות הצבא הרומני. אחרי פרישת רומניה מהבדית עם הנאצים וממערכות־המלחמה ניסה מאיר לחפש את עקבות הוריו באוקראינה ולבסוף החליט להצטרף עם שני חבריו לשידה של "תומי טרנסדניסטריה" והועלו ארצה בסוף 1944 עם "עליית־הנוער" בעזרת "הצלב האדום". במחנה עתלית הפרידו בין השלושה. מאיר ואחד מחבריו נשלחו לחינוך ולהכשרה בבתי איכרים בכפר־הושע, והשלישי נשלח למקום אחר. בינתיים התאקלמו השנים בחיי החברה והעבודה בכפר־הושע, וכשקיבלו את הסכמת מרכז "עליית־הנוער" לרכז את שלשתם יחד, שוב לא רצו לעזוב את המשפחות שנתקבלו אליהן. אחרי שתי שנות־הכשרה צורף הגרעין מכפר־הושע לארגון "הירגב" ונשלחו להכשרה ולהתנחלות בבית־אשל שבנגב. בגלל קשיי ההתמזגות עם החלק השני של החבורה עזבו רוב חברי הגרעין את המקום ומאיר חזר לעבודה בכפר־הושע. בדצמבר 1947 התגייס עם בני הכפר לצבא ההגנה. השתתף בקרבות משמרה־עמק העמק הירדן, ותוך כדי הגשת עזרה לחבר פצוע נפל בחזית סג'רה־לוביה ביום 6.5.1948. נקבר בבית־קשת.

מחנה עתלית "מחנה נוער"

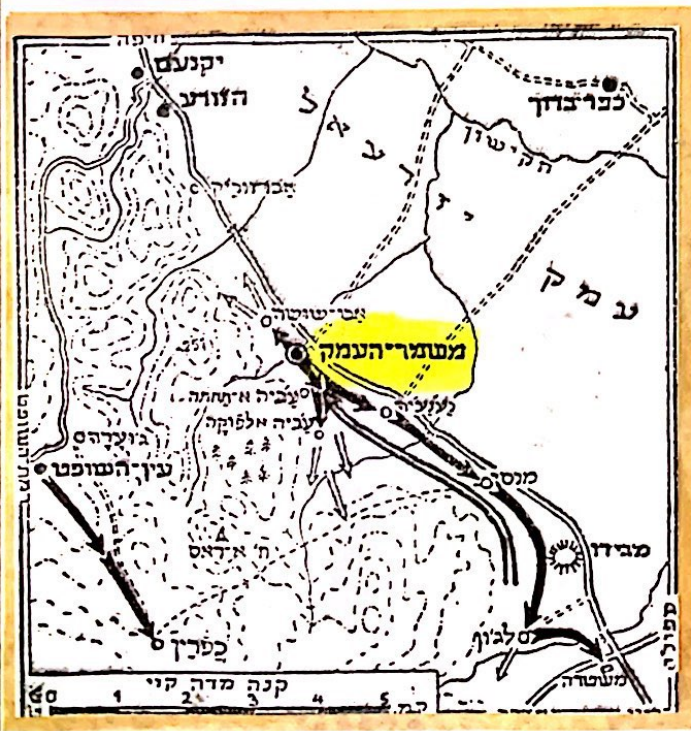
מגורי-ו-כפר יהושע ובית הספר בו למד

הקרבות בהם השתתף גלמן מאיר בעת שירותו...

הקרבות על משמר-העמק

משמר-העמק, כישובים אחרים במרחב-גולני, השתלבה במערכת המגן של הנפה, נפת-לוי. כשהחל קאוקג'י, ב-4 באפריל 1948, לתקוף את משמר-העמק, הזעיקו הנפה והחטיבה כוחות לעזרה. כוחות אלו לא הספיקו כדי להשליך את קאוקג'י הרחק אל בסיסי-מוצאו, משום שמעטים היו, כיון שהחטיבה היתה אז בראשית התארגנותה, וכוחותיה, הקטנים לפי-שעה, היו מתוחים בין נקודות-מוקד רגישות נוספות שהיו במרחב, כמו טבריה ועוד. אך הספיקו כוחות אלו, יחד עם אנשי-המשק, לבלום את ההתקפה בשני ימיה הראשונים, ואלו בימים הבאים הגיע הגדוד הראשון של הפלמ"ח ואתו יחד יחידות של החטיבה, "כרמלי" ו"אלכסנדרוני" – פתחו בהתקפות נגד שהביסו את קאוקג'י והרחיקוהו חזרה אל בסיסיו שב"משולש".

מפת הקרב

בן ש מ ר י ה ע מ ק

ארבעה באפריל.

קבוצת הסיור שיצאה מן המשק הרגישה, כי במגנסי (2.5 ק"מ דר' מז') מתקבצים ריכוזי צבא סדיר, מכוניות "הסהר האדום" וכו'. הידיעה הועברה מיד אל מפקדת הנפה. לא עברה מחצית-שעה ובאה הודעה על 7 תותחים מוצבים בסביבה. רציים-מקשרים היוו את הקשר בין הנקודה וקבוצת הסיור ביער, בזו אחר זו באו ידיעות על הצבת מרגמות על "הרי-הגעש", על ריכוזי אויב ברזביה-פוקא ונרנריה.

מפקדת הנפה ביקשה להפריע תכונה זו ויזמה לסכלה על ידי התקפה עורפית מצד הרי אפרים. ישובינו שבהרי אפרים נצטוו, אָמנם, לעמוד הכן, אך מאין תוספת כוחות מספיקים לא בוצעה הפקודה. האויב השלים את הכנותיו באין מפריע.

בשעה זו נמצאו במשמר העמק 600 נפש, חצים ילדים. כל העובדים הוחזרו מן השדות, הילדים והזקנים הוכנסו אל מתחת לגגות בטון. הלוחמים — בעמדות-ההגנה. בשעה 4.50 החלה ההרעשה. היא הצטיינה בעצמה רבה. לא נוכל להעריך את מספר הפגזים שהומטרו על הנקודה במשך שעות אחדות. בחיפוי ההרעשה נמשכה התקדמות חיל-הרגלים מרזביה-פוקא ונרנריה. אותה שעה הופיעו בכביש 6 משוריינים, התקדמו והגיעו עד גבול המשק. גם הם המטירו ממכונות-יריה אש לחפות על חיל-הרגלים.

התכנון הצבאי של האויב היה מצוין... הוא הלך מחלקות-מחלקות, בנות 40 איש כל אחת. יחד כ-400 איש. בחיפוי-אש של ארטילריה ומשוריינים שירו בזוויות בטחון — נתנו לחיל-הרגלים את האפשרות להתקדם בבטחון עד גדר המשק. הגברנו את עצמת האש. לא יכולנו להעריך את יעילותה גם נגד משוריינים.

מחלקות האויב התקדמו, ירדו לואדי, נעלמו מן העין. הפעלנו את המרגמות בנות שני אינטש, אשר לא יכלו להזיק היוק כלשהו. ואף על פי כן תקפתם בהלה, ונסוגו. הטלפונים נותקו. בזכותן של תעלות-הקשר ורציים אמיצים שמרנו על המגפ בין העמדות.

השמש שקעה. היינו מוכנים להתקפת-מישרין. (עדין לא ידענו, כי אין הם לחמים בלילות). ריכזנו את כוחותינו בכל התעלות וחיכינו להסתערות. נגד המשוריינים לא היה נשק מתאים. גם בקבוקי-מולוטוב לא היו לנו. הזדיינו במה שהיה: רימונים, וחיכינו להם. ההסתערות לא באה. שמענו קולות, צפצופי משרוקיות, ירינו לעומתם. הם לא ענו. ליד הגדר נשמע רעש חשוד. נזרק רימון. הושלך הס. למחר הוברר, כי הגיעו עד הגדר ואף ניסו לפרצה. הרימון הסריע את מלאכתם.

בשתיים אחרי חצות הגיעו ברגל כ-100 אנשי חי"ש מן העמק (מן היחידות הראשונות שהתגבשו ב"גולני"). משום-מה לא עשו הערבים דבר, כדי לנתקנו ולסגור את הדרך מצד זה. לאחר שהאנשים סעדו את לבם, נשלחו ליער, לשמור מפני חדירת האויב ליער, ולהתקיפו מן האגף אם תבוא הסתערות לפנות בוקר. ההתקפה לא באה.

היה זה לילה, שהצריך חשבון-נפש ופעילות ארגונית מוגברת. היו לנו הרוגים ופצועים. בנייני-בטון, שבחסותם ריכזנו את הילדים ואת הזקנים, נתפצחו בקלות ע"י פגזי התותחנים. החשמל נותק. המים נזדהמו. עשרות פרות וטוסים ומאות עופות היו מתבוססים בדמיהם.

הקרב בעמק-הירדן

לתוך העמק הפורה ביותר בארץ פרצו סנקים ורמסו תבואה, שבשלה לקציר. 16 תותחים כבדים חרשו את האדמה, חמשה מטוסי-אויב חגו מעל והטילו את מטען ההרס. על גבולה המזרחי של צמח, בשוחות-רובאים פשוטות שכבו חיילי הגדוד. צו אחד ניתן לכולם: להחזיק מעמד. מקלטים לא היו, ולא חפירות ראויות לשמן. תחת מטר פגזים של 16 תותחים, מול 20 סנקים ומשוריינים, מול שני גדודי רגלים מסתערים שכבו חיילי הגדוד בשוחות-רובאים. לא הושמו עליהם משימות של תנועות טקטיות מסובכות — הוטל עליהם תפקיד פשוט וקשה כשאל: להחזיק מעמד. כך עמדו אנשינו יומים. אחרי יומים נפרצה החזית. נפלה צמח, נפלה משטרת צמח. האויב הגיע לשערי הדגניות. —

ומצמח הגיעו מחלקות עייפות ושבורות, שרידי מחלקות, אנשים שניצלו מהמות בנס, אנשים שעשו דרכם באש מכוונת המכוונת אליהם — הגיעו והתיצבו במפקדה. אנשים אלה נשלחו לקו הדש והם הלכו. הם היו עייפים מאד. שבורים מכדי להבין את מלוא משמעותו של התפקיד שניתן להם, הם ידעו רק זאת, שנצטוו ללכת לעמדות חדשות והלכו. לא רבים יודעים, מי עיכב את האויב בצמח, מי מנע ממנו את האפשרות לפרוץ ולהמשיך דרכו לטבריה. החזית החדשה יוצבה מאנשים שניצלו מתופת צמח, היא יוצבה, משום שבנין-המשטרה, המנוקב ככברה, החזיק מעמד עוד שעתים. היא יוצבה, משום שהאויב המתקדם נתקל באש אנשינו מבית-ירח. כך יוצב קרה-דגניות, ששמו צלצל אחר-כך בפי כל. הקו. שבו נשבר האויב לאחר זאת, כאשר הגיעה תגבורת לרוב, כאשר הושמדו כחסי התחמושת של האויב, כאשר הגיעו תותחים והלמו באויב. אך עיצוב החזית עלה בקרבנות יקרים. קטע הכביש בין דגניה לבין משטרת-צמח, 300 מטר ארכו, יוכל לספר — הללי אנשינו וחללי האויב מוטלים היו בערבוביה. למעלה ממאה על הכביש עצמו וערימות לצדי הכביש. על החזקת המשטרה נתן סגן-מפקד-הגדוד, צביקה, את חייו. כאשר נפצע, ודרכי הנסיגה נחסמו, הניח את תעודותיו תחת ראשו וברימון על ראשו שם קץ לחייו. מצאנוהו — האותיות שעל נירותיו היו מחוקות בדמו ובמוחו.

אותה שעה עמד קומץ שני של הגדוד עם אנשי קבוצת-גשר במשטרת-גשר. בבנין כורעש בתותחים כבדים, ההולמים בו ממרחק 200 מטר, עמדו ימים ולא נואשו, גם כאשר משורייני-האויב פרצו לתוך המשטרה. הם הכריחום לסגת. כך עמדה משטרת-גשר, כך עמדה קבוצת-גשר, עד שהועלו תותחים על ההרים והאויב גורש.

יוסף נצר

פקודת יום מס. 1

1. לרגל סכנת הפלישה עם סיום המנדט הנני מכריז על מצב צבאי בכל המרחב, החל משבת 15.5 ועד להודעה חדשה.
2. עם קבלת פקודה זו עליך לבצע את כל ההוראות שתקבלם בכתב בפקודות מיוחדות לכך.
3. למצב זה יש לאחד וליעל את המטות הנפרדים של המטות (גדוד ונפה) לפקודת מפקד הגדוד.
4. הנך מוסמך לחכריו ולבצע גיוס מלא של כוח האדם במרחבך בהתאם לצרכי המערכה.
5. ניתנת לך בזאת סמכות לגייס ולהפקיע כל סוגי נשק מהישובים לצרכי המערכה לפי הצורך.
6. עליך להטריין את הישובים להתחפר ולהתבצר במהירות בפני הרעשות אויר ותותחים, ולהטיל גיוס חובה של התכצרות על כל התושבים.

ידיעה זו יש להביא לידיעת כל מפקדי היחידות והישובים.

(—) גולני (*)

מפקד החטיבה

(*) „גולני“ — כינויו של משה מן, מפקד החטיבה באותם הימים.

מפת הקרב

הקרב בלוביה בו נפל מאיר גלמן ז"ל:

ההתקפה על לוביה

הכפר הערבי לוביה שוכן ממזרח להצטלבות הכבישים נצרת-טבריה ועפולה-פאראדיה. יכולים אנו לראות כפר זה כאחת מנקודות-המאחז העיקריות של האויב בגליל המרכזי-התחתון, אשר שימשה "טריו" מכיוון צפון-מזרח לעבר משולש השטח העברי, אשר את צלעותיו היו הכבישים עפולה-כפר-יבנאל-טבריה, עפולה-בית-שאן והצלע המזרחית-בקעת-הירדן-כנרת. בתוקף מצבו זה היתה תמיד לוביה עשויה לשמש לוח"קסיעה לכוחות "צבא-ההצלה" של קאוקג'י, אחנו בגליל המרכזי, בנסיונותיהם לנתק הן את הגליל-העליון והן את עמק-הירדן ממרכז הארץ. ואכן, קיים היה באותה תקופה חשש רציני, (ואמנם, כעבור זמן נתברר כי היה לחשש יסוד רב), שהאויב יעשה נסיון ל"תנועת-פגישה" מבתרת: זרוע אחת, של קאוקג'י מצפון, תתקדם מלוביה דרומה: וזרועה שנייה, של כוחות עיראקיים, תתקדם מזרחה צפונה. בקו ביניים-עפולה (או, של כוחות סוריים - מהמזרח).

כמידה ששתי זרועות אלו היו נפשטות, מוצאות לעול ומשיגות את מטרותן, היו גורמות לניתוק כנ"ל. אולם נוסף לתפקידה זה של לוביה, תפקידה האסטרטגי, מילאה גם תפקיד טקטי מוחשי ביותר. תנוחתה הגיאוגרפית, מאות מטרים בלבד מהצטלבות הכבישים, איטשרה לכפר שליטה מלאה על התנועה כעורק-התחבורה כפר-תבור-טבריה, העובר הצטלבות זו. שליטה זו נתאפשרה עוד יותר ע"י משלט שהיה תפוש ע"י האויב - משלט חרבת-מסכנה - ממש בהצטלבות, מקצת מצפון לה. כתוצאה ממצב זה נאלצה (מאז חודש מרס 1948) כל התנועה היהודית לעמק-הירדן ולגליל-המזרחי לעבור דרך כביש אחד בלבד - כביש יבנאל - דבר שהיה בלתי בריא מבחינות רבות. המטרה המרכזית של כונת כוחותינו לכיבוש לוביה היתה סקטית - לפתוח את הכביש מכפר-תבור וסגרה אל טבריה; אך בעת ובעונה אחת קיוו, כי ע"י כך גם יחסם עורק התנועה הראשי של האויב מהצפון אל משעני שבגליל, את קטעי הכביש: נצרת-חרבת-מסכנה-מראר.

למעשה באותם הימים בהם חל הקרב המתואר להלן, עמדה בודאי יותר על הפרק סכנת-הביתור ע"י תנועת-פגישה עם הסורים, צבונות יות, בין כוחותינו של קאוקג'י - מזה, ושל הסורים שבראש-הגשר של משמיר-הירדן - מזה.

יומן התעוררה

- 6.5. — יחידות "ברק" תקפו וכבשו את סגירה הערבית, הסרדו את לוביה והדפו את התקפותיהנגד הערביות שבאו מכיוון טורען. בה בשעה נערכה פשיטה רבתי בגורת ערב־א־זבח שנסתימה באבידות מרובות לכוחותינו.
- כנופיה גדולה של מקומיים מזוינים כבשה את בית־ראס ותקפה באש את משמר־העמק. יחידות של "דרור" תפסו את "הרהגש" ומשלס בקרבת בית־ראס והניסו את האויב בחזרה אל בסיסיו.
- 7.5. — רמות־נפתלי הורעשה בשעות הבוקר.
- 9.5. — יחידה מנווה "דרור" ערכה התקפת־הטרדה על לבן.

יעקב דרוו, מפקד הגדוד, מספר: —

ההחלטה לכבוש את לוביה נתגבשה בימים הראשונים של חודש מאי. פעולה זו בוצעה ב־6 לחודש, אך מחוסר כוחות החלטת או יותר, לעת עתה, על העיקר — על כיבושה של לוביה, ונסתפקנו בפעולת הטרדה בלבד, שנועדה לרתק את כוחות האויב למקום ולמנוע מהם יציאה לעזרת סגירה או ערב־זבח, שהותקפו ונתפסו באותו זמן עצמו.

בראשית יוני שוב הוצרכה להתבצע פעולה ללכידת לוביה; אך ברגע האחרון ממש נתגלו קשיים בריכוז הכוחות הדרושים, וההתקפה נדחתה לשבוע ימים. הפעם היתה מטרתה המעשית של הפעולה לקבוע כעובדה, ערב ההפוגה הראשונה, את פתיחת הכביש לטבריה.

הכפר לוביה שוכן על שתי פיפות שמדרום לכביש טבריה—נצרת. כיפות אלה הנן למעשה הבליטה ההררית לעבר הדרום, של רכס הרי טורען. מלוביה דרומה משתרעת לאורך כמה קילומטרים, ממזרח לכביש, רמה פחות או יותר שטוחה, ואלו מזרחה ממנה מתחילים לרדת המדרונות הגדולים אל בקעת־הירדן ואל העמק הפנימי של יבנאל—בית־גן.

הכפר עצמו מנה כמה מאות ערבים תופשי־נשק, (בעיקר, רובים), מבלי שיימצא צבא סדיר כלשהו בסביבה הקרובה. כוחותיו של קאוקגי נמצאו לפי הידיעות, בעת ההיא, הרבה יותר צפונה. אבל היה הכרח להביא בחשבון החשת תגבורת לוחמים מן הכפרים הערביים שבסביבה, שהיתה צפויה עם כל התקפה יהודית, כפי שהוכיח הנסיון. תגבורות מצפון — מנמריק, חיטין, עילפון ומראר, ותגבורות ממערב — מטורעאן, כפר־פנא, אר־רינה ונצרת. גיתן לומר כי מאז פברואר־מרס היה זה אולי גוש הכפר הערבי המלוכד ביותר בארץ לגבי פעולה־במשותף והתגייסות מהירה במקרים כאלה; והורגשו כאן ידם ומסורתם של שרידי נאמני התנועה־ה"כנופיה" החוסיינית.

מערך ההגנה של הכפר היה מבוסס על שורה של משלטים קדומניים — כמה מאות מטרים מדרום לגוש הבנינים המרכזי של הכפר, וכן משלט־חרבת־מספנה, אשר תפקידו למעשה היה לחלוש על הצטלבות הכבישים. משלט זה היה מוחזק ע"י כוח השוה למחלקה, לערך, ואשר כלל מקלע־בינוני, שיכול היה לחסום באש את הכביש לסגירה. כלפי צפון בשענה הגנת הכפר למעשה על העורף הערבי הבטוח.

המשימה הוטלה על גדוד "דרור", אולם הכוחות שעמדו באותה עת לרשותי היו דלים ובלתי־מאומנים. למעשה יכולתי להעמיד לרשות פעולה זו רק קצת למעלה מפלוגה,

אשר ממנה רק מחלקה אחת היתה מאומנת פחות או יותר. לפי דרישתי הוסיפו לי ממטה החטיבה כוח. בעצמת פלוגה בערך, מגדוד "ברק"; שתי מחלקות חי"ש מקומי, מבני הסביבה; ונשק מסייע — מספר מקלעים בינוניים, 4 מרגמות "3", ו-2 תותחי 65 מ"מ. נוסף לכך הועמדה לרשות הפעולה שדרה משורינת שכללה 4 משורינים מטיפוס ה"סנדביץ". אוטיבוס משורין אחד ומכונית-משא אחת. שדרה זאת היתה שייכת למטה החטיבה ונועדה לצאת מטבריה.

הצטמצמו מאוד בסוירים מוקדמים. לא רצינו לגלות כל סימן מוקדם של פעילות כלפי לוביה ומשום כך הסתפקנו למעשה בתצפיות, שנערכו משלושה כיוונים: ממזרח — מתל שייך-קדומי, מדרום — משרונה, וממערב — מסג'רה. סמכנו על עוד דבר, והוא — השתתפותם בפעולה של כמה מבני הסביבה, אשר הכירו היטב את השטח. בסוירי-תצפית אלה השתתפו מפקד הפלוגה שנועדה לפרוץ לכפר, ומפקדי המחלקות השונות.

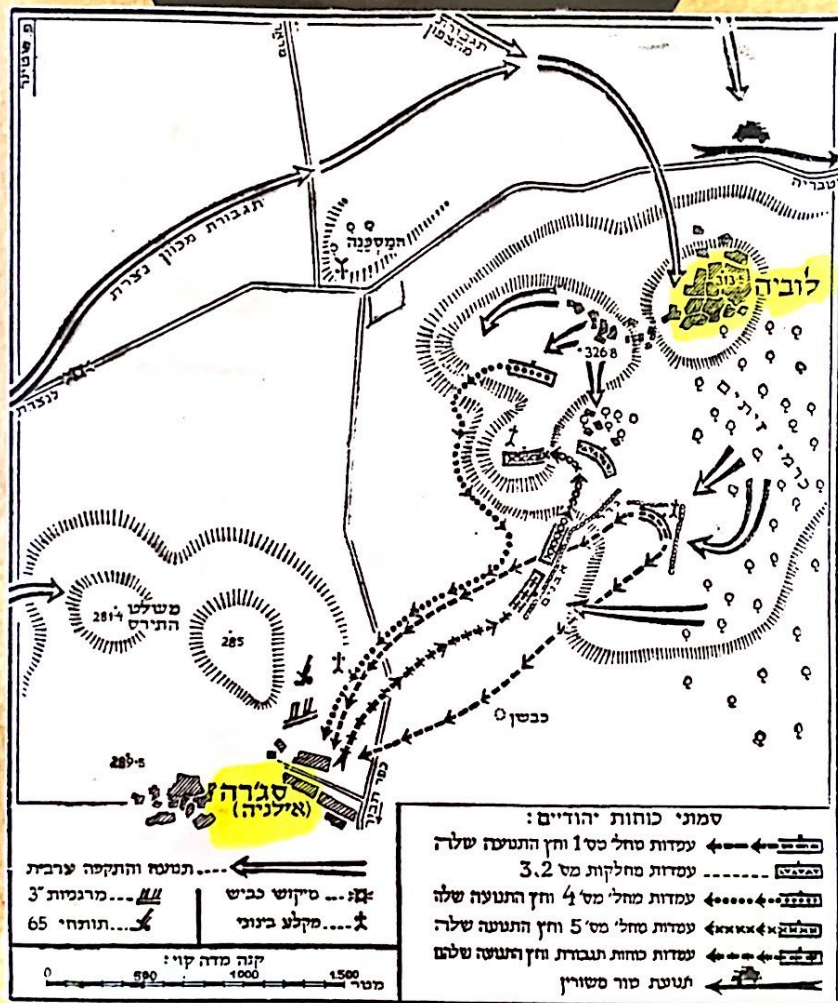
תכנית ההתקפה היתה פשוטה, ונתבססה על נסיון שהיה לנו בשני מקומות אחרים: השתלטות על המשלטים הקדומניים מדרום, ואח"כ פריצה אל תוך הכפר מאותו כיוון עצמו. בעת ההיא הוצרכה השדרה המשורינת לעלות על הכפר מכיוון מזרח, בכביש. התקפה זו של השדרה המשורינת נועדה בראש וראשונה לשם "רושם" — להטיל מורא בקרב לוחמי הכפר — ולהחדיר בהם הרגשה שהם מנותקים, וכמובן, מוטל היה על המשוריינים לסייע ככל אשר יוכלו. כוח ניכר, אף כי הרבה פחות מאומן, הוקצה להגנת סג'רה, מחשש התקפת-נגד של תגבורות ערביות העלולות להופיע. אנו הנחנו שהתגבורות תגענה משני כיוונים: מצפון — במקביל לכביש מראר-עילבון, וממערב — מכיוון צרת וכפר-כנא. לתגבורות מצפון התכוננו להפריע ע"י אש-תותחים מסג'רה, ואלו את הכביש ממערב חסמנו ע"י מוקשים שהונחו על מעבירי-המים שממערב להצטלבות, וע"י אש מרגמות "3" ומכ"י "שורצלזה".

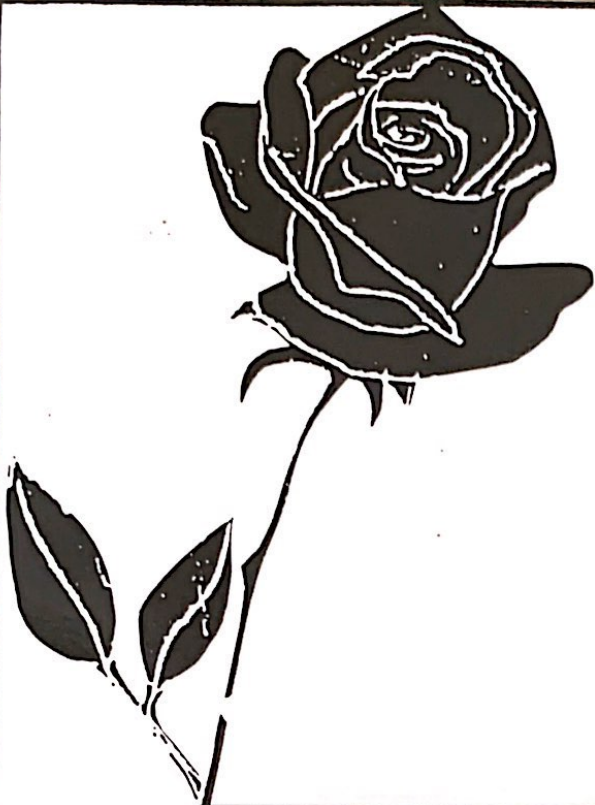
הפריצה עצמה היתה צריכה להעריך לפנות בוקר, עם דמדומים, כך שההתבססות העיקרית בכפר תיעשה כבר לאור היום.

הפלוגה שצורפה אלינו הגיעה ממש ערב הפעולה. השעות האחרונות היו עמוסות בהכנות קדחתניות. חלוקת הציוד והנשק לאנשים נמשכה עד שעות מאוחרות בלילה. הכוח שהצטרף מהחוץ בא כמעט בלי נשק וללא חגור, והיתה זו בעיה לא-קלה כלל לספק להם את כל הדרוש.

האווירה הכללית היתה מצוינת. היינו לאחר נצחונות רבים. בכל מקום הצלחנו לתפוס את כפרי האויב המקומי כמעט ללא התנגדות. וביחוד הפעם הרגשנו בעדיפות-כוח עצומה: תותחים, מרגמות, מקלעים בינוניים וקלים; וכל זאת — נגד כמה מאות רובאים כפריים ובלתי מאורגנים.

מפת הקרב

יְזַכֵּר

יְזַכֵּר עִם יִשְׂרָאֵל אֶת בְּנָיו וּבְנוֹתָיו
אֲשֶׁר חָרְפוּ נַפְשָׁם בַּמָּאֲבָק עַל הַמְדִינָה בַדֶּרֶךְ
וְאֶת חֵילִי צָבָא-הַגְּנָה-לְיִשְׂרָאֵל
אֲשֶׁר נָפְלוּ בַמְלַחְמוֹת יִשְׂרָאֵל.

יְזַכֵּר יִשְׂרָאֵל וְיִתְבָּרַךְ בְּזִרְעוֹ
וְיֵאָבֵל עַל זֵיו הָעֲלוּמִים וְחֻמְדַת הַגְּבוּרָה
וְקִדְשַׁת הַרְצוֹן וּמְסִירוֹת הַנַּפֶּשׁ
אֲשֶׁר נִסְפוּ בַמְעַרְכוֹת הַפְּכִידוֹת.

יְהִיו גְּבוּרֵי הַדְּרוֹר וְהַנְּצַחוֹן
הַנְּאֻמָּנִים וְהָאֻמִּיצִים
חַתוּמִים בְּלֵב יִשְׂרָאֵל לְדוֹר דוֹר.

זָמִיר

בִּקְרָה וְעָרַב לָךְ וְעָלֶיךָ,
לָךְ וְעָלֶיךָ שָׂרוּ שִׁירֵי:
סַעַר וְדָמִי, צַהַל וּבִכָּה,
פָּצַע וְצָרִי, נַחַת וְדָוִי.

יֵשׁ לֹא הַבְּחִינֹתַי קוֹל מְעֻנָּה,
יֵשׁ וְנִתְקָה הַעֲרֻשְׁתְּךָ כְּמֻעָט,
רָגַע - וְשָׁבוּ וְשָׂרוּ עָלֶיךָ,
שָׂרוּ עָלֶיךָ, אֶהֱב וְשָׂאט.

לָךְ וְעָלֶיךָ, לָךְ וְעָלֶיךָ -
זָמִיר יְחִיד הוּא לְאַלְפֵי כִּינּוֹר;
סַעַר וְדָמִי, צַהַל וּבִכָּה,
פָּצַע וְצָרִי, אֶפְל וְאוֹר.

דמעות של מלאכים

דמעות של מלאכים
דמעות שקטות דמעות יפות ועצובות
זולגות באופק דמעות
ומחפשות . . .

מה הן מבקשות?

כי שהמלאכים בוכים
בעולם אחר
אז בעולם הזה
עצוב לנו יותר

דמעות של מלאכים
מדוע הם בוכים המלאכים?
אולי בגלל
שזה לא קל
להיות מלאך
בעולם עצוב כל כך

כי שהמלאכים בוכים
בעולם אחר
אז בעולם הזה
עצוב לנו יותר

וגם אנחנו כאן
רוצים לבכות יחד איתם
מה לעשות?
רוצים לבכות
והדמעות אינן יורדות
הדמעות אינן זולגות

כי שהמלאכים בוכים
בעולם אחר
אז בעולם הזה
עצוב לנו יותר

